

Sluneční lázně

Tradice slunečních lázní sahá až do starého Řecka. Na počátku 20. století se blahodárnost slunce dočkala svého znovuoobjevení. Roku 1903 získal dánský lékař Niels Finsen Nobelovu cenu za léčbu tuberkulózy fototerapií. Ve stejném roce byly veřejnosti otevřeny sluneční lázně v Luhačovicích. S rozvojem antibiotik po roce 1938 však byla léčivá síla slunce opět pozapomenuta...

Muzeum Vás zve na sluneční terasy, které nabízejí možnost relaxace a odpočinku spojeného s léčebnou silou slunečních paprsků.

A tak, pokud není právě pod mrakem, využijte této nabídky a prohřejte své tělo i duši. Doporučená doba slunění se udává 15 – 20 minut. Nezapomínejte na pravidelné zchlazování a pitný režim.

Slunce jest zdroj života, tudíž také univerzálním lékem!

CO SLUNCE LÉČÍ?

„Koupel“ ve slunečním světle má na naše tělo skutečně blahodárné účinky. Působí pozitivně např. na snížení cholesterolu a cukru v krvi, proti nádorovým onemocněním, na zvýšení imunity a tvorbu vitamínu D. Sluneční paprsky mají léčivý účinek na řadu kožních chorob, snižují stres a jsou důležité pro rovnováhu hormonů.

**REGIONÁLNÍ
MUZEUM
V LITOMYŠLI**



LITOMYŠL
lázně ducha

Tradiční lázeňství v Litomyšli

Lázně, spíše veřejné koupele s hygienickou funkcí, existovaly v Litomyšli již ve středověku. Často fungovaly jako ošetrovny a také erotické salony. Novodobé lázně v 19. století (v Nedošínském háji, v hospodě na Veselce, Velcovy a Vandasovy lázně) již měly více funkci relaxační a částečně i léčebnou. Poslední veřejné lázně v Litomyšli zanikly v 60. letech minulého století.

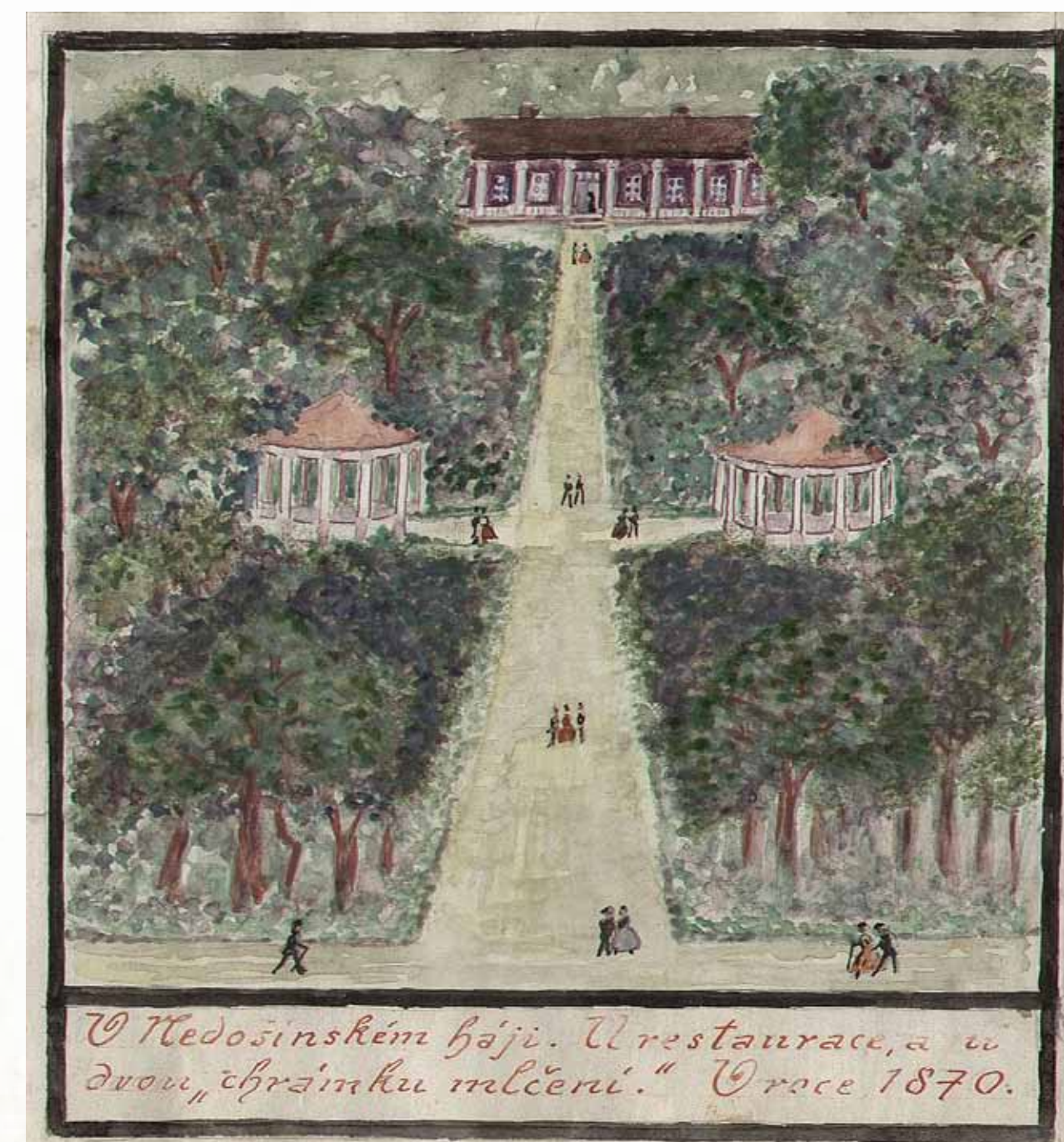
Lázně ve středověku

Již ve 14. století byly v Litomyšli dvojce lázně. První vlastnila biskupská kapitula a nazývaly se německé. Druhé, tzv. české, připomínané k roku 1378, nechal na místě nynějšího domu čp. 140 (proti poště) vystavět litomyšlský biskup Albert ze Šternberka. Podle vypravování Quidona Šimka se lázně mohly nacházet i v sousedním domě čp. 139. Pověst praví, že když přijel do Litomyšle z Prahy kanovník od sv. Víta Jan Velflín z Pomuka (dnes ztotožňovaný se svatým Janem Nepomuckým), aby urovnal spor s biskupem, zastavil se na noc právě v těchto lázních. Od té doby nesl dům přízvisko Na Stavůnku. Je to zřejmě jen legenda, pravdou však zůstává, že pramen pod Olivetskou horou vyvěrá v blízkosti těchto domů dodnes. Nyní zde naleznete známé máchadlo.



Lázně v Nedošínském háji

Svatoanenské lázně v Nedošínském háji založil roku 1823 hrabě Jiří Josef z Valdštejna-Vartemberka. Lázně byly později přestavěny na restauraci, která se stala oblíbeným výletním místem Litomyšlanů.



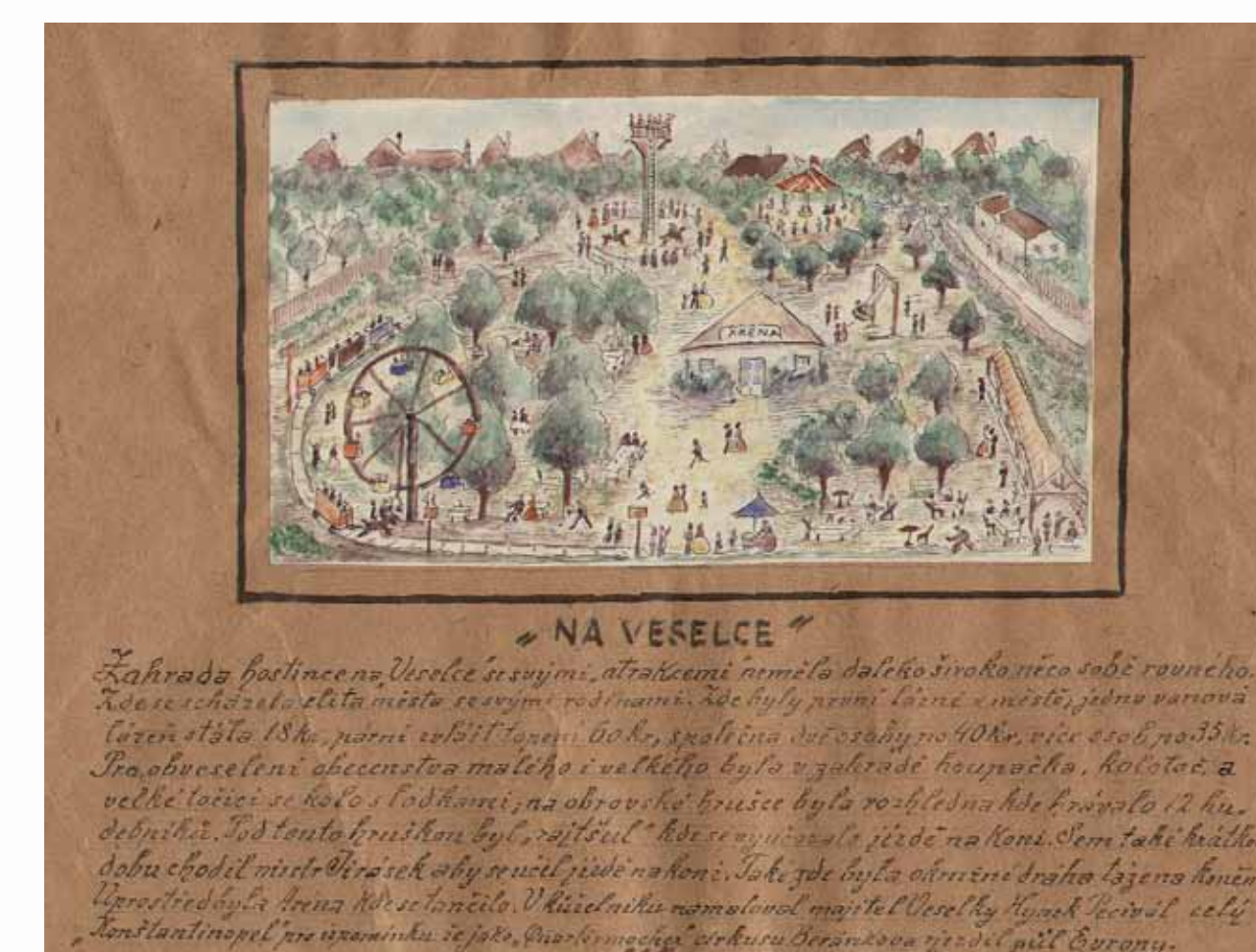
Velcovy lázně

V dobách, kdy se říčka Drahoška ještě proplétala mezi domky, nabízely na místě jejího ústí do Loučné své služby Velcovy lázně. Na Vodních Valech v čp. 282 fungovaly až do roku 1885, kdy byl celý areál přestavěn na výrobnu pian firmy Kalles.



Lázně na Veselce

Podnikavý hostinský Pecival provozoval v polovině 19. století vanové a parní lázně při hospodě Veselka.



Vandasovy lázně

Na sklonku 19. století zahájily provoz Vandasovy parní a vanové lázně, které vznikly v souvislosti s modernizací Vandasovy olejny. Jednalo se o lázně sprchové, vanové a parní, později začaly nabízet i koupel v rašelině dovezené z Budislavi. A protože valná část domů na náměstí neměla vlastní koupelnu, byly hojně využívány. Lázně překvapivě fungovaly až do začátku druhé poloviny 20. století. Na snímku z roku 1972 je Vandasův podnik v ulici Bernardka označen tečkou. Za ním je dosud stojící Vandasova vila. Celá čtvrť (vyjma této vily) byla zbourána, dnes je zde panelové sídliště na Komenského náměstí.



Autorem obrázků je litomyšlský kupec, kreslíř, kronikář a sběratel Quido Šimek (1857–1933). Kresby pocházejí ze souboru „Litomyšl před 50 lety (1870)“. Rozsáhlá Šimkova kolekce stovek kreseb a tisíců předmětů je uložena v Regionálním muzeu v Litomyšli. Autorem fotografie je Miroslav Škrdla.

Sluneční lázeň jest prospěšná útlému dítěku i vetchému starci.

